

Els bisbes parlen de la Quaresma

Dv, 19/02/2021 per Catalunya Religió

([GIEC](#)) Dimecres de Cendra, enguany el dia 17 de febrer, va començar el temps de Quaresma, un temps de desert i de conversió, un camí espiritual de preparació per a la celebració de la Pasqua, un temps de creixement i d'escolta de la Paraula de Déu, de preparació i de memòria del baptisme, de reconciliació amb Déu i amb els germans. La Quaresma, com recorda el papa Francesc en el seu [missatge](#) per a la Quaresma d'aquest any, és un temps per a renovar la fe, l'esperança i la caritat, les tres virtuts teològiques aplicables en la nostra vida quotidiana amb tres gestos concrets: el dejuni, la pregària i l'almoïna.

Els bisbes de Catalunya centren els seus escrits dominicals a parlar de la [Quaresma](#), així com de les temptacions, d'una Església fonamentada en la Paraula de Déu, de l'humanisme cristià actiu, de redescobrir Jesús i de preguntes i respostes.

El cardenal **Joan Josep Omella**, recorda una cançó que li van ensenyar uns joves en un recés en la qual cantaven «Cerca el silenci, tingues alerta el cor, calla i contempla». Diu que “en aquest temps de Quaresma, el Senyor ens demana, com a aquells joves, que busquem un lloc tranquil per estar amb Ell”. Afirmar que “Déu ens parla de moltes maneres” i que “una de les més importants és a través de la seva Paraula”. Vol animar-nos a “llegir i a meditar la Sagrada Escripura amb fe i humilitat” i de manera particular, durant aquest temps de Quaresma, ens convida a “llegir la primera lectura de l'Antic Testament de les celebracions diàries de l'eucaristia”. Expressa que “la Quaresma és un temps d'escolta amorosa de la Paraula de Déu”, que “si llegim la Paraula amb humilitat el nostre cor es renovarà”, que “si resem amb ella, naixerà en nosaltres l'amor a Jesús i als germans” i que “si l'escoltem en comunitat, ens convertirem en el poble de Déu”. Ens anima a “iniciar junts la Quaresma participant en la cinquena trobada «Sent la Creu», que se celebrarà aquest diumenge, a les sis de la tarda, a la basílica de Santa Maria del Mar i que es podrà seguir a través de la pàgina web de l'Arquebisbat”. Finalment, diu que “Maria, mare de Jesús i mare nostra, ens durà

de la mà en aquest temps de Quaresma” i que “ella ens ensenyarà a escoltar la Paraula, a guardar-la al cor i a portar-la a la pràctica”.

L'arquebisbe d'Urgell, **Joan Enric Vives**, diu que en iniciar el camí quaresmal vers la Pasqua ens convé “recordar que hem de practicar la caritat a fons: *“Sobretot estimeu-vos de debò entre vosaltres, perquè l'amor esborra una multitud de pecats”* (1Pe 4,8)”. Ens anima a proposar-nos de veritat “renovar la nostra caritat, viscuda, concreta i real, seguint les petjades de Crist” el qual testimonia en l'Evangelí d'aquest primer diumenge que “la vida cristiana és lluita contra el mal, que ens hem de deixar enfortir per Ell si volem vèncer les temptacions diabòliques que ens trobarem en el camí de l'amor real” i que “ens proposa: *“Convertiu-vos i creieu en la bona nova”*”. Recorda que “l'amor vencerà”, que “la Creu fou l'acte d'amor més gran del Senyor” i que “Ell tot morint destruïa la nostra mort i ressuscitant ens ha tornat la vida””. Demana que “visquem una Quaresma de caritat, estimant els de prop, però tenint cura dels qui es troben en condicions de patiment, abandonament o angoixa, i semblant llavors de caritat fraterna en el món, perquè donin fruit”. Manifesta que “és fonamental tenir presents els continguts “sobre la fraternitat i l'amistat social”, de l'encíclica del papa Francesc *“Fratelli tutti”*, que invita a estimar-nos entre tots, més enllà del marc geogràfic i cultural propi”. Recorda que el papa Francesc remarca que “avui la fraternitat és la nova frontera de la humanitat” i que “és respectant les nostres cultures i tradicions diferents, les nostres ciutadanes diferents, com es construeix la fraternitat” perquè “o som germans, o ens destruïm”. Finalment, diu que “en el nostre camí vers la Pasqua, el més fonamental és valorar que cada persona és un nostre diferent de la mateixa humanitat que Déu estima”.

El bisbe de Terrassa, **Josep Àngel Saiz**, recorda que “quan en el segle II l'Església començà a celebrar cada any a través de la litúrgia el misteri pasqual de Crist, la seva mort i resurrecció, es va creure oportú introduir la necessitat d'una preparació adient a través de la pregària i el dejuni” i que “aquesta preparació es va anar consolidant fins arribar a concretar-se en el que avui coneixem com a temps de Quaresma, una experiència de desert, de combat espiritual, de prova”. Afirmar que “el dejuni, la pregària i l'almoïna esdevenen les condicions i l'expressió de la nostra conversió”, que “el camí del dejuni és el camí de l'austeritat i el sacrifici, que ens fa aturar-nos i fixar-nos en el germà necessitat, i a compartir amb ell els nostres béns” i que “a la vegada ens condueix al diàleg filial amb el Pare, és a dir, a la pregària”. Manifesta que la Quaresma és “un temps per a creure, per a acollir Déu en la nostra vida, per viure segons la seva voluntat” i que és “un temps propici per a esperar, per a girar la mirada cap a Déu, per a reconciliar-nos amb Ell, per a rebre la seva salvació”. Expressa que “la caritat és el fruit de la fe i l'esperança, i n'és l'expressió més alta, i fa estar atents als altres, mostrant compassió per cada persona” i que “la caritat dona sentit a la nostra vida i ens ajuda a veure el pobre i necessitat com un germà”. Finalment, demana que “aquesta Quaresma no la recordem tan sols perquè complirem un any de pandèmia i perquè les vacunes es van administrant a poc a poc”, sinó que “sigui un camí d'autèntica conversió i pregària, compartint els nostres béns, avançant amb fermesa en la vida cristiana”.

El bisbe de Tortosa, **Enric Benavent**, recorda que el passat dimecres “vam començar el temps de Quaresma” i que “el Papa, en el missatge que ha dirigit a l'Església, ens convida a recordar en tot moment a Jesús, que “s'abaixà i es féu obedient fins a la mort, i una mort de creu””. Afirmar que “si tenim els ulls fixos en Crist, viurem aquest temps com un camí de creixement en les tres actituds

fonamentals de l'existència cristiana: la fe, l'esperança i la caritat". Expressa que "la Quaresma és un temps per a creure", "per a rebre Déu a la nostra vida i permetre-li "fer estada" en nosaltres" i que "el dejuni ens permet "alliberar la nostra existència de tot el que ens fa nosa per tal d'obrir les portes del nostre cor a Aquell que ve a nosaltres pobre de tot, però «ple de gràcia i de veritat»". Manifesta que "el camí cap a la Pasqua ha de ser sostingut per l'esperança", que "malgrat l'actual context, els cristians sabem que el dolor, el sofriment, les injustícies i els mals del món no tenen l'última paraula", sinó que "l'última paraula sobre la història humana la té l'amor de Déu" i que "en el silenci de l'oració creixem en l'esperança, perquè rebem la llum interior que il·lumina els desafiaments de la nostra missió com a cristians". Afirmar que "la caritat és "l'impuls del cor que ens fa sortir de nosaltres mateixos i que suscita el vincle de la cooperació i de la comunió" i que "l'almoïna donada amb senzillesa ens permet compartir el que tenim amb amor i sempre es transforma en font de vida i felicitat". Finalment, demana que "les nostres obres de caritat vagen acompanyades per una paraula de confiança, perquè l'altre senti que Déu l'estima com a fill".

El bisbe de Solsona, **Xavier Novell**, fa una reflexió sobre el missatge de Quaresma del papa Francesc. Diu que "el Papa ens invita a viure les tres virtuts teològals a través de les pràctiques quaresmals de sempre: el dejuni, la pregària i l'almoïna". Afirmar que "ens demana de practicar el dejuni com una ocasió per a viure en senzillesa de cor, perquè ens porti a descobrir de nou el do de Déu i a comprendre la nostra realitat de criatures que trobem en Ell la nostra realització" i que "el dejuni contribueix a estimar Déu i el proïsme, és a dir, a "centrar l'atenció en l'altre considerant-lo com a un mateix". Sobre la pregària, "viscuda com "l'aigua viva" que Jesús dona a la Samaritana", expressa que "ens cal el silenci i el recolliment de la pregària per trobar aquella llum interior que il·lumina els desafiaments i les decisions de la nostra missió". Manifesta que "viure una Quaresma fent caritat vol dir que cal que tinguem cura dels que es troben en condicions de patiment, abandonament o angoixa a causa de la pandèmia de Covid-19" i demana que "oferim una paraula de confiança perquè l'altre senti que Déu l'estima com a un fill". Finalment, demana, com ens diu el Papa, que "vivim aquesta Quaresma com una etapa de la nostra vida on ens ajudem a creure, esperar i estimar, començant per un mateix per poder sortir a l'encontre de l'altre, germà nostre", "un temps de conversió, per a compartir els nostres béns, per ajudar-nos a reconsiderar la fe que ve de Crist viu, l'esperança que és animada per l'alè de l'Esperit Sant i l'amor, font inesgotable del qual és el cor misericordiós de Pare".

El bisbe de Girona, **Francesc Pardo**, diu que "per viure segons Jesús, per tastar la Pasqua, necessitem la quaresma", que l'actitud més important d'aquest temps és "la conversió: canviar per fiar-se de Crist" i que "per fer-ho necessitem: la pregària: obrir-nos a Déu, aturar-nos, per deixar-nos atrapar per ell; el dejuni: en el sentit de l'autocontrol, de domini d'un mateix per fer-se més disponible a Déu i als germans; i l'almoïna: donar-se per ajudar d'una manera eficaç i amical". Recordar que "a la celebració de la Missa d'aquest primer diumenge del temps quaresmal llegim la narració evangèlica on es recull que Jesús fou temptat pel maligne durant una llarga estada al desert". Afirmar que la temptació és "la possibilitat molt atractiva i suggeridora d'abandonar el camí que Déu vol per a mi, i escollir-ne d'altres, que sembla que ofereixen més felicitat, més plenitud personal..." i que "la temptació va ser present en la vida de Jesús durant tota la seva vida, i ho és també en la nostra". Es pregunta quines poden ser les nostres

temptacions avui i respon amb una sèrie de temptacions, com ara “la temptació de prescindir de Déu”, que “es concreta vivint com si Déu no existís, d’una manera conscient i també d’una manera inconscient”; “la temptació de fer-nos els nostres propis déus”, que són falsos déus que “al final esclavitzen, i que només el Déu veritable allibera”; o “la temptació d’abandonar el camí cristià”. També esmenta “la temptació de convertir Déu en una garantia de prosperitat material i de solució dels problemes”, “la temptació de demanar senyals extraordinaris per creure” i “la temptació de culpar Déu dels mals personals i del món...”. Finalment, demana que “aprofitem la quaresma per vèncer aquestes temptacions”.

L’arquebisbe de Tarragona, **Joan Planellas**, diu que “en el [document](#) publicat el mes passat pels bisbes de Catalunya, s’hi troba tot un capítol dedicat a la Paraula de Déu com a centre de la vida de l’Església” i que els bisbes hi afirmen que «el gran llibre de la revelació de Déu és l’Escriptura, i per això aquesta ocupa un lloc central en la vida de l’Església». Expressa que “un dels trets del rostre que ha de tenir l’Església, i que surt del mateix Concili Tarraconense, és el d’unes comunitats cristianes fonamentades en la Paraula de Déu” i que en la resolució 50 del Concili Tarraconense hi llegim: «La pregària amb paraules de l’Escriptura és, tradicionalment, la més excel·lent: responem a Déu amb les seves mateixes paraules. Per això els Salms són, des dels inicis, la pregària preferida de l’Església, juntament amb el pàrteu». Manifesta que “per entrar en l’estil de la Sagrada Escriptura cal ésser-hi iniciat” i que “per això, els bisbes, en el document esmentat, «ens plantegem de reprendre i desenvolupar la resolució 57 del Concili Provincial Tarraconense, on es parla de la necessitat de potenciar “la lectura espiritual i eclesial de la Sagrada Escriptura”». Expressa que el rostre de l’Església “ha d’esdevenir un rostre irrigat per la vida que neix de l’experiència de fe en el Déu de Jesucrist, un Déu provident, zelós i fidel que, sense estalviar-nos els alts i baixos de la vida, ens acompanya sempre” i que “ha de ser un rostre que projecti una experiència de fe en el Déu acollidor, que s’avança a perdonar”. Finalment, diu que “la Paraula de Déu és la pedra de toc per a la identitat del seguidor de Jesucrist, que el fa apte per a un diàleg sincer i constructiu amb el món”.

El bisbe de Sant Feliu de Llobregat, **Agustí Cortés**, recorda que “hem iniciat el camí quaresmal” i diu que “nosaltres el podem assumir com aquell itinerari cap a l’esdeveniment central de la humanitat: el triomf de la veritat sobre l’ésser humà, la victòria de l’home nou”. Afirmar que “en el camí quaresmal, convé recordar que els grans testimonis de l’humanisme cristià han experimentat dos factors essencials, que es deriven del fet que l’humanisme cristià neix de la fe”: que l’humanisme cristià no es pot improvisar i que “si bé l’humanisme cristià sosté un constant diàleg amb el món, d’una forma o altra, qui el viu de veritat, troba la seva participació en la Creu”. Recorda que a mitjan segle XX “va florir un gran nombre de laics que van saber respondre a la crida de reconstruir el món de la cultura i de la política, sobre bases humanistes cristianes”, uns testimonis que “avui es troben gairebé silenciats” i “ignorats”, com ara el del “diplomàtic suec, que va acabar sent Secretari General de les Nacions Unides, Dag Hammarskjöld”. Explica que aquest diplomàtic estava “totalment immers en la lluita diplomàtica i política internacional, llegia els grans místics i s’identificava amb la seva doctrina, com el Mestre Eckhart i sant Joan de la Creu”; afegeix que “va actuar en política i va sofrir”, que “estava plenament convençut que la seva missió era posar ponts entre adversaris per a construir la pau”, però que “ahora deia que necessitava “la unitat interior” per a assumir els difícils reptes que li presentava la realitat del món polític”. Finalment, diu que “els místics poden ajudar-nos ensenyant-nos que

L'amor a Crist, l'amor rebut de Crist, viscut en profunditat, és la força que ens permet travessar nits tancades i àmplies foscos sense perdre l'esperança”.

El bisbe de Vic, **Romà Casanova**, diu que sempre que es llegeixen els evangelis “hom s'endinsa en el «camí» dels deixebles i de les persones que es trobaven amb Jesús de Natzaret, qüestionant-se sobre qui era ell, sentint el que deia i veient el que feia”. Recorda que “Jesús no deixava indiferent ningú”, que “la seva persona, els seus fets i les seves paraules qüestionaven l'interior de cadascú” i que “això fou des del moment que ell va iniciar el seu ministeri públic”. Afirmar que la lectura dels evangelis i tota escolta de la Paraula de Déu “ha de ser per a tots nosaltres un moment propici per a retornar a descobrir Jesús” i que “no podem pensar que ja ho sabem tot i que no hi ha res a aprendre sobre ell”, “sinó que necessitem tornar a deixar-nos sorprendre per Jesús a fi d'entrar més i més en el seu misteri, alhora senzill i profund”. Recorda que “comença la santa Quaresma, que ens portarà a la Pasqua”, un temps que “ens crida a retornar a l'essencial”, un temps “per a retornar a Crist, per a redescobrir-lo”. Manifesta que “el Sínode Diocesà ens duu a preguntar-nos qui és ell, què té a veure amb nosaltres, i si creiem de debò que és viu”. Finalment, demana que “no deixem perdre les interpel·lacions que trobem en el nostre camí sinodal per a continuar fressant els camins de l'esperança”.

El bisbe de Lleida, **Salvador Giménez**, diu que “a un bisbe li arriben consideracions de tota mena: advertiments, consells, peticions, queixes, elogis...” i que “davant de la llarga situació que ens toca viure provocada per la pandèmia es multipliquen les preguntes sobre els aspectes religiosos”. Afirmar que “hi ha molts interrogants que ajuden a plantejar millor els problemes, a col·laborar en una atenció més adequada a la comunitat i a treure a la llum un oblit o un descuit cap a una situació d'obligat compliment cristià”. Expressa que “les preguntes més freqüents es refereixen al tancament dels temples i a la subjecció a estrictes horaris d'obertura, a l'atenció espiritual dels pacients als hospitals i interns en les residències, al compliment del precepte dominical, a la manera d'organitzar alguns grups parroquials de catequesi, a la celebració de funerals...”. Manifesta que “la formació cristiana, la celebració dels sacraments, l'atenció als necessitats tenen una profunda unitat i no s'haurien de considerar per separat”, que els cristians sabem que “la dimensió espiritual necessita una atenció estable i continuada”, que “l'ésser humà no es pot dividir en compartiments estancs perquè forma una unitat indivisible i totes les seves parts són igualment necessàries” i que “la consideració social a la seva fe, apresada, celebrada i compartida, és motiu d'alegria i de reconeixement”. Manifesta també que “l'actuació cap als altres és possible gràcies al fonament i a l'adhesió a la persona de Jesucrist, que és present en el germà, però, cal no oblidar-ho, també en els sacraments”. Finalment, diu que “les respostes del bisbe no volen reduir-se només a un compliment de pràctiques religioses sinó a la fonamentació de la pròpia creença, cabal de la solidaritat”.

Poden trobar les glosses senceres al [web de la Conferència Episcopal Tarraconense](#) i a la pàgina web de cada diòcesi.